

Joss Stirling

Storm
&
Stone

Blossom
BOOKS

Voor Jane Stevenson

Twitter mee: #Stormenstone

NUR 285/GGP051401

© MMXIV Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXIV Joss Stirling

First published by Oxford University Press

Oorspronkelijke titel: *Storm & Stone*

Nederlandse vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: lenaleen.nl

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossom Books is een imprint van uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

blossombooks.nl

Een blauw oog. Geweldig.

Raven Stone bestudeerde het in de spiegel en raakte de verkleurende huid voorzichtig aan. Au. De rij lichtjes boven de wastafel flikkerde, waardoor haar reflectie leek te knipperen als de laatste beelden op een oude filmrol. De kraan piepte in protest toen ze een washandje vochtig maakte om als kompres te gebruiken.

'Je lijkt wel weer zeven,' zei ze tegen haar spiegelbeeld. Het was inmiddels tien jaar geleden dat ze regelmatig haar knie schaafde op het schoolplein en wat kleine builen opliep, en deze blauwe plek voelde dan ook meer als een vernedering dan als pijn. Raven trok een pluk van haar krullende zwarte haar voor haar gezicht, maar die veerde meteen weer terug en weigerde de donker wordende vlek rond haar linkeroog te verbergen. Ze vroeg zich af of ze zich schuil kon houden op haar kamer tot de blauwe plek was weggetrokken...

Nee, dat ging niet. Alle leerlingen werden verwacht voor het welkomstdiner en haar afwezigheid zou worden opgemerkt. En trouwens, dacht ze terwijl ze het washandje in de wastafel liet vallen, waarom zou ze haar tegenstanders het idee geven dat ze zo gemakkelijk weg te pesten

was? Lafheid zat niet in haar aard. Daar was ze veel te trots voor.

Raven trok haar tennistenue uit en sloeg een badjas om zich heen. Ze gooide de vieze kleren in de wasmand naast de deur en liet het deksel met een ferme klap dichtvallen. Het viel niet mee om zich te houden aan de belofte die ze zichzelf had gedaan om sterk te blijven. Het zou zo veel eenvoudiger zijn als ze iemand had die aan haar kant stond. Maar het tweede bed in de kamer was leeg – er lag geen slordige berg spullen of de koffer die ze had verwacht. Waar bleef Gina toch? Zij was de enige met wie Raven wilde praten over wat er daarnet gebeurd was. Raven liet zich op haar bed vallen. Hoe had het zo ver kunnen komen in een paar uur tijd? Tot dat blauwe oog liep haar leven aardig op rolletjes; ze had eindelijk een prettige plek gevonden na jaren vol ellende. Het ging er soms wat vreemd aan toe op Westron zoals mevrouw Bain, de directrice, de school runde – er lag veel te veel nadruk op rijkdom en rijke of beroemde ouders, bekendheid en privacy – maar samen met Gina kon Raven om de meeste van die absurde dingen nog wel lachen. Ze had ook nooit het idee gehad dat iemand op school iets tegen haar had. Ook al was ze aangenomen omdat haar grootvader hier op school werkte, de andere leerlingen leken er nooit een probleem mee te hebben dat zij zich onder hen bevond, al waren zij nog zo bevoorrecht. Maar nu wist ze wel beter.

Dat besef was uit het niets gekomen, net als de tornado die Dorothy's huis oppakte en meevoerde naar het Land van Oz. Toen Raven de deur naar de kleedkamer opendeed, leek het alsof ze over het pad met de goudgele stenen werd meegesleurd naar een bizarre wereld.

Hedda's vraag leek op het eerste gezicht zo... nou ja, normáál. 'Hé, waar is mijn Chloé-handtas?'

De andere meisjes die zich in de kleedkamer aan het omkleeden waren voor de tenniswedstrijd hadden vluchtig tussen hun eigen spullen

gezocht. Raven had die moeite niet eens genomen: haar kleine sporttas, die toch al vaak genoeg het mikpunt van spot was aangezien ze die gratis had gekregen van de vliegtuigmaatschappij, was veel te klein om de enorme taupekleurige leren tas in te verbergen. Hedda had er de hele ochtend al mee lopen showen, als een visser met zijn grote vangst. Het soepele, glimmende oppervlak van de tas glinsterde in haar gemani-cuurde handen als een zeeforel. 'Er zitten zó veel vakjes in, en je ge-looft gewoon niet wat ik ervoor betaald heb!' Hedda vond het een koopje, maar het bedrag op het prijskaartje was meer dan Ravens grootvader in een maand verdiende als conciërge. Iets wat zo achterlijk duur was moest wel afzetterij zijn.

'Hé, Stone, ik praat tegen je.'

Raven voelde een ruk aan haar elleboog. Ze stond net op één voet om de veters van haar tennisschoen te strikken en verloor haar evenwicht. En sinds wanneer sprak Hedda haar aan met haar achternaam?

'Hé, Hedda, voorzichtig!' Raven leunde tegen het metaalgaas dat de kleedkamers van elkaar scheidde en bond haar veter vast. 'Je dudde me zowat omver.'

Hedda was zo mager als een satéprikker en had een dikke bos donker-rood haar. Ze deed Raven denken aan een Ierse setter, met haar puntige neus wijzend in de richting van het volgende koopje. Het typische kuiltje in haar kin gaf haar gezicht een vastberaden karakter. Hedda zette haar handen op haar heupen. 'Waar heb je hem verstopt?'

'Wat?' Raven was te verbijsterd om te beseffen waarvan Hedda haar precies beschuldigde. 'Ik?'

'Ja, jij. Ik ben niet achterlijk. Ik zag wel hoe je ernaar keek. Ik had alles erin zitten: mijn telefoon, mijn make-up, mijn geld, alles.'

Raven probeerde zich te beheersen en de steek te negeren van een

beschuldiging zonder enig bewijs. Daar had ze al genoeg mee te maken gehad op haar vorige school, voor ze naar het Verenigd Koninkrijk kwam. Ze probeerde redelijk te blijven. 'Ik heb er niets mee gedaan. Waar heb je hem voor het laatst gezien?'

'Aan tafel, tijdens de lunch. Doe niet alsof je dat niet weet.'

Het werd stil in de kleedkamer terwijl de andere meisjes aandachtig meeluisterden. Er kroop een blos van schaamte over Ravens wangen, al was ze onschuldig. Herinneringen aan de keren dat ze zich op haar vorige school bij de rector moest melden schoten door haar hoofd. Ze voelde zich misselijk worden bij dit gevoel van *déjàvu*.

'Sorry hoor, maar wil je nou beweren dat ik hem gestolen heb?'

Hedda stak haar lange neus verder in de lucht en keek op Raven neer. 'Ik beweer niets. Ik weet zéker dat jij hem gestolen hebt.'

Raven haalde haar gedachten terug uit het verleden en concentreerde zich op wie haar beschuldigde. Wat was er in hemelsnaam met Hedda gebeurd? Ze had het grootste deel van het vorige semester gemist en nu ze terug was leek het wel alsof ze een heel andere persoonlijkheid bezat. Van een plakkerig, zeurderig, irritant kind was ze getransformeerd tot een eersteklas bitch met een snerpende stem. Raven nam zich voor het er niet bij te laten zitten; ze was eerder ten onrechte beschuldigd, maar dit keer was ze geen getraumatiseerd klein meisje meer. Wat kon Hedda nou helemaal doen? Een beetje met haar mascaraborsteltje zwaaien?

'O, dat weet je zeker? En waar baseer je dat op? Op het feit dat ik er toevallig naar gekéken heb? Kijken is niet hetzelfde als stelen.' Raven deed een beroep op de andere meisjes, in de hoop dat een van hen haar zou helpen de beschuldiging af te doen als belachelijk, maar ze leken erg op hun hoede of hielden hun gezicht zo neutraal mogelijk. Goh, fijn, meiden.

Sterker nog, Toni viel haar vriendin Hedda zelfs bij: ‘Het heeft geen zin om te doen alsof je neus bloedt. Het afgelopen semester raakten er constant allerlei spullen zoek.’

‘Daar had ik niets mee te maken. Er zijn ook dingen van mij gestolen.’

Toni negeerde haar. ‘We hebben allemaal gemerkt dat er kleine dingen verdwenen, maar we wilden niet... Ik bedoel, we vermoedden wel dat jij het was, maar we hadden medelijden met je, en dus...’ Toni maakte een handgebaar alsof ze wilde zeggen: dat was vorig semester, dit is nu.

‘Medelijden?’ Raven liet een schamper lachje horen. Als ze iets niet wilde, dan was het wel medelijden. Zelfs vlak nadat ze haar ouders had verloren en het niet slechter met haar kón gaan, had ze daar nooit om gevraagd.

Hedda kwam vlak voor haar staan. ‘Maar mijn gloednieuwe Chloé pikken? Deze keer ben je echt veel te ver gegaan. Geef hem terug, Stone.’

Be-la-che-lijk. Raven keerde Hedda de rug toe. ‘En wat zou ik dan zogenaamd doen met al die dingen die ik jat?’

‘Je grootvader heeft een nieuwe auto. Als je een Skoda al een auto wilt noemen.’

Toni snoof minachtend. Raven voelde een vlaag van woede opkomen. Háár aanvallen was één ding, maar Hedda deed er beter aan haar opa erbuiten te laten, anders deed ze haar wat!

‘Dus? Ik steel van de rijken en geef aan de armen? Goh, waarom ben ik daar zelf niet opgekomen?’ De toespelings ging totaal aan Hedda voorbij.

‘Ontken het nou maar niet. Ik wil mijn tas terug, en wel meteen.’

Raven hoopte dat Hedda haar weer met rust zou laten als ze het kinderachtige gedram negeerde, dus schudde ze haar hoofd en wurmde haar vingers in de zak van haar spijkerbroek op zoek naar een haarbandje.

‘Waag het niet mij te negeren!’ Met een woest gegrom duwde Hedda

Raven hard tegen het gaas, waardoor ze met haar ooghoek precies een haakje raakte. Ook al hingen er kleren over de haak heen, Raven zag meteen sterretjes. Ze sloeg een hand voor haar oog, draaide zich met een ruk om en voelde dat ze op het punt stond haar zelfbeheersing te verliezen.

‘Luister, Hedda, ik heb je stomme tas niet!’ Ze nam de verdedigende houding aan die ze had geleerd. Raven moest wel uitkijken; ze wist dat ze een hoop schade kon aanrichten dankzij de zelfverdedigingscursus die ze op aandringen van haar vader had gevolgd. Die was goed van pas gekomen toen ze de pestkoppen op de Amerikaanse openbare school van zich af moest houden, maar ze nam aan dat het op het beschaafde Westron zou worden afgekeurd en haar helemaal de reputatie van een crimineel zou bezorgen.

‘Ja. Die. Heb. Je. Wél!’ Hedda duwde Raven bij elk woord tegen haar borst, waardoor ze steeds met haar rug tegen het gaas stootte. Iemand giechelde zenuwachtig terwijl twee andere leerlingen zich haastten om de gymlerares te halen.

Dit ging echt te ver. Het werd tijd dat Hedda leerde dat er één meisje hier op school zat dat ze niet kon intimideren.

Raven gaf haar een duw. ‘Ik heb schoon genoeg van jouw idiote beschuldigingen!’ Ze duwde Hedda een tweede keer, met precies evenveel kracht als zij bij haar had gebruikt.

Toen greep Hedda haar bij een dikke pluk haar. Dat had ze niet moeten doen.

‘Laat me gewoon met rust!’ Raven pakte Hedda’s pols en demonstreerde een verdedigingstechniek: een abrupte draai-en-knikbeweging. Maar het was geen eerlijk gevecht. Toni greep een bos haar op Ravens achterhoofd vast en gaf er een felle ruk aan. Haar nagels lieten een kras achter

in haar nek. Raven duwde Hedda opzij en maakte Toni's hand los door haar een krachtige trap tegen haar elleboog te geven, waardoor haar arm slap werd. Ze pakte haar tennisracket en zwaaide het voor zich heen en weer als een kendozwaard om haar twee aanvallers op een afstand te houden.

'Je krijgt er spijt van als je me nog een keer aanraakt.'

Toni deinsde achteruit en wreef over haar hand. 'Laat maar gaan, Hedda. Ze meent het.'

Maar Hedda was nog niet klaar met haar misplaatste wraakactie. Nu ze haar niet meer lichamelijk kon aanvallen, stormde ze op Ravens spullen af. 'Dacht je dat je zomaar van mij kon stelen?' Ze hield Ravens tas ondersteboven boven haar hoofd, zodat alles eruit viel. Ravens telefoon kletterde op de tegels en brak in stukken, die alle kanten op vlogen. 'Hier! Steek dit maar in je zak, slet!'

'Wat? Nee!' Raven gooide haar racket neer en liet zich op haar knieën vallen om de stukken op te rapen voordat iemand erop ging staan. Haar mobieltje moest te redden zijn. Dat móést gewoon.

Hedda maakte het gebaar af door de lege tas naar Ravens hoofd te slingeren. De schouderband sloeg hard tegen haar wang. 'Dat zal je leren om te stelen. En ik wil nog steeds mijn handtas terug.'

De deur werd met een klap opengegooid. 'Wat is hier aan de hand?' Mevrouw Peel, het hoofd van de gymnastiekafdeling, was gearriveerd en stond in de deuropening.

De meisjes in de kleedkamer hadden het opeens allemaal erg druk – ze leken wel een flashmob die opeens weer opging in de menigte.

'Mevrouw, Raven heeft haar telefoon laten vallen,' zei Toni hatelijk.

'Dat is niet eerlijk! Jullie hebben het Hedda allemaal zien doen!' protesteerde Raven. Maar niemand viel haar bij. Die klap moest ze later

maar verwerken als niemand kon zien hoe gekwetst ze zich voelde. ‘Ze heeft al mijn spullen op de grond gegooid omdat ze denkt dat ik haar tas heb gestolen.’

‘Ik heb geen enkele interesse in tassen of telefoons.’ Mevrouw Peel sloeg haar armen over elkaar. ‘Er is mij verteld dat er hier werd gevochten.’

Hedda gaf Toni een tennisracket aan. ‘Nee hoor. Raven raakte alleen een beetje van de kook.’ Ze rolde met haar ogen alsof dat zo v^áák gebeurde.

Mevrouw Peel keek met een dreigende blik neer op Raven, die de stukken van haar kapotte mobieltje in haar handen hield. ‘Er is je al honderden keren gezegd dat de school niet verantwoordelijk is voor persoonlijke bezittingen. Echt waar, die mobiele telefoons zijn een plaag. We zouden beter af zijn als ze verboden werden. Iedereen, schiet op en ga naar buiten.’

De meisjes liepen netjes achter elkaar naar buiten en Raven bleef sprakeloos en kokend van woede achter.

Ravens hoop op een bondgenoot viel in duigen toen Gina er bij het diner nog steeds niet bleek te zijn. Het was goed mogelijk dat haar vriendin haar een berichtje gestuurd had dat ze later zou komen, maar hoe moest zij dat weten, met haar kapotte telefoon? Als een lijkschouwer die lichaamsdelen in een lijkzak ritste, stopte Raven de brokstukken van de telefoon in haar toilettas en deed hem dicht. Wat kon ze doen om hem te vervangen? Haar opa had net de aanbetaling gedaan voor zijn auto en met de maandelijkse aflossing was er geen ruimte meer voor verdere uitgaven. Hij had al gewaarschuwd dat ze voorlopig weinig extra te besteden zouden hebben. Hij had beloofd haar te leren rijden, dus ze wist dat

hij de nieuwe auto met haar in gedachten gekocht had, omdat de oude hem te veel kuren had voor een beginnend bestuurder. Met dit probleem kon ze echt niet naar hem toe. Ze stopte de tas met daarin haar overleden telefoon in een la. Haar mobieltje was niet verzekerd voor schade door onvoorzichtigheid. Haar leven was bijna ondenkbaar zonder telefoon; zo zou ze nog meer buiten de groep vallen dan nu al het geval was. Meisjes die op Westron naar de rand van de sociale kringen werden verdreven, verlieten de school meestal vrij snel. Ze waren hier niet erg vriendelijk tegenover buitenstaanders.

Oké. Dan moest ze maar een manier verzinnen om geld te verdienen zodat ze haar mobieltje kon laten maken, tenzij Hedda van gedachten veranderde en toegaf dat ze het vernield had. Ja vast, alsof dát ooit zou gebeuren. Raven vloekte en gaf de afvalbak een trap. Het was zó oneerlijk. Het had ook al geen zin om het te melden, aangezien de directrice in een conflict met een betalende leerling nooit de kant van iemand met een studiebeurs zou kiezen.

Even diep ademen, Stone, zei Raven tegen zichzelf. Ze leunde met haar armen op de brede vensterbank en liet haar hoofd hangen. Een vogel – een raaf, haar naamgenoot – kraste en hipte en fladderde onrustig over de kantelen van het dak van het oude kasteel dat nu dienstdeed als school. Het geluid sneed door haar hoofd en leidde haar af van de chaos van pijn en woede die daar heerste. Zo erg was het niet, dacht ze. Ze zou zich hier wel doorheen slaan, zoals altijd. Dit stelde niets voor vergeleken met het verlies van haar moeder aan kanker en haar vader aan Afghanistan.

‘Gecondoleerd met je verlies,’ hadden mensen gezegd, alsof het daarmee af was. Dat zeiden ze uiteraard omdat alle woorden tekortschoten en dit nu eenmaal de standaarduitdrukking was voor dit soort

gebeurtenissen, maar soms wenste ze dat iemand gewoon gezegd had: 'Ik vind het vreselijk voor je dat je vader en moeder zijn overleden.' De kille waarheid. Afschuwelijk. Hartverscheurend. Geen 'verlies', maar een gapend gat dat voor altijd in haar zat. Haar moeder was als eerste gestorven. Na het overlijden van haar vader was Ravens oude leventje voorgoed voorbij, en er volgde een onbeschrijflijk ellendige overgangsperiode waarin de autoriteiten maar wat aanprutsten met haar toekomst. Haar opa was toen nog niet in beeld – die lag in Engeland in het ziekenhuis na een hartaanval – dus bracht de maatschappelijk werkster haar maar tijdelijk onder bij militaire kennissen van haar ouders, zonder door te hebben dat het huwelijk van dat stel compleet op instorten stond. Emotioneel gezien was er geen ruimte meer voor een dertienjarige die verteerd werd door verdriet, waardoor zij ten prooi viel aan hun vijftienjarige zoon. Jimmy Bolton zag er heel onschuldig uit met zijn alledaagse charme, maar achter dat masker ging een kwaadaardig karakter schuil. Toen had ze geleerd snel te rennen, en als ze niet kon rennen, om zich te verzetten tot ze wist te ontkomen. Haar oude zelfverdedigingslessen werden opeens een dagelijkse overlevingstactiek. Ze kon hem overdag niet eens ontlopen, aangezien Jimmy op dezelfde school zat als zij, een paar klassen hoger. Die school was het tegenovergestelde van Westron: er was geen geld, de docenten waren overwerkt en de leerlingen hadden maar weinig ambitie. Het was een plek waar je het uithield, niet eentje waar je je best deed. Toen haar opa voldoende was hersteld om de voorgedij over haar aan te vragen, geloofde Raven dat Westron een soort paradijs was, met uitgestrekte gazons en tuinen en een gaaf oud gebouw. Het zag er perfect uit. Maar ja, zelfs in het Paradijs zat een slang, toch?

Genoeg gepiekerd. Raven deed de badjas uit en trok een zomerjurkje aan dat ze in de paasvakantie voor vijf pond had gekocht bij Oxfam,